

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **Ing. R. L.**, proti žalovanému: **Nejvyšší státní zastupitelství**, se sídlem Jezuitská 585/4, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2023, č. j. 1 SIN 302/2023-5, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2025, č. j. 8 A 26/2023-61, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek spočívající v tom, že až do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se pozastavují účinky rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2025, č. j. 8 A 26/2023-61.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce požádal Vrchní státní zastupitelství v Praze (dále „povinný subjekt“) o poskytnutí informace spočívající v usnesení policie o odložení věci v tzv. *reklamní větvi Čapího hnízda* (dále „požadované usnesení“). Povinný subjekt žádost odmítl podle § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále „informační zákon“). Poté, co rozhodnutí o odmítnutí žádosti zrušilo Nejvyšší státní zastupitelství, rozhodl povinný subjekt o žádosti žadatele podruhé, a to opět odmítavě. Druhé rozhodnutí o odmítnutí žádosti již Nejvyšší státní zastupitelství shora označeným rozhodnutím potvrdilo, načež jej žalobce napadl žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále „žalovaný“, „napadené rozhodnutí“ a „městský soud“). Městský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 14. 2. 2024, č. j. 8 A 26/2023-29. Tento rozsudek napadl žalobce kasační stížností, již NSS vyhověl a rozsudkem ze dne 31. 10. 2024, č. j. 2 As 76/2024-34, zrušil rozsudek městského soudu a současně mu věc vrátil k dalšímu řízení. Městský soud, vázán právním názorem NSS, rozhodl ve věci znovu v záhlaví označeným rozsudkem, jímž zrušil napadené rozhodnutí a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (dále „napadený rozsudek“).

[2] Městský soud vyšel z kasačně závazných závěrů NSS a podrobně se seznámil s obsahem požadovaného usnesení. Konstatoval, že v posuzovaném případě sice bylo trestní řízení skončeno ve fázi prověřování, avšak usnesení o odložení věci podle § 159a zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), nebrání pozdějšímu vedení trestního řízení v téže věci. To přitom není podle městského soudu v řešeném případě

nepravděpodobné. Aproboval proto závěr žalovaného, že poskytnutí požadované informace by mělo potenciál ohrozit schopnost orgánů veřejné moci vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost. Současně však městský soud s odkazem na obsah žalobcem zmiňovaných veřejně přístupných internetových článků konstatoval, že minimálně výroková část a závěrečná část požadovaného usnesení, v níž je uvedeno právní hodnocení věci, by žalobci mohla být vydána v úplnosti, případně po anonymizaci. Podle městského soudu lze vydat přinejmenším poslední část s názvem „*Subjektivní stránka skutkové podstaty trestného činu*“ v neanonymizované podobě. Zbylou část není vhodné vydat vůbec, a to ani v anonymizované podobě. Městský soud uložil žalovanému, aby v dalším řízení podrobil závěrečnou kapitolu nazvanou „*Závěry policejního orgánu*“ detailnímu prozkoumání a rozhodl o jejím vydání v nezměněné nebo v částečně anonymizované podobě spolu s výrokovou částí požadovaného usnesení.

[3] Stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že závěry městského soudu ohledně možnosti poskytnutí některých částí požadovaného usnesení nejsou přezkoumatelné. Dostatečně je přitom neodůvodňuje ani odkaz městského soudu na informace dostupné v médiích. Uvedené části totiž na rozdíl od internetových článků neobsahují pouhé spekulace, ale konkrétně formulované podrobné popisy skutků a zcela věcná hodnocení zjištěných skutečností policejním orgánem. Jakmile by byly tyto pasáže poskytnuty, nešlo by již odstranit možné negativní dopady na schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost a stíhat trestné činy, stejně jako na práva třetích osob, jichž se činnost těchto orgánů týkala.

[4] Stěžovatel proto trvá na tom, že odmítnutí žádosti žalobce je opodstatněné ve vztahu k celé informaci. Nelze totiž vytrhnout a poskytnout jen některé její části. Poskytnutí informací je nevratným úkonem. I pokud by NSS později stěžovatelově kasační stížnosti vyhověl a napadený rozsudek byl zrušen, nebylo by již možné poskytnuté informace chránit a odvrátit negativní dopad jejich zveřejnění. Stěžovatel připustil, že případné přiznání odkladného účinku způsobí žalobci újmu v podobě nutnosti vyčkat na rozhodnutí NSS, půjde však o újmu pouze dočasnou, bez hrozby následných dlouhodobějších negativních dopadů do jeho právní sféry. Podle stěžovatele proto nevratná újma spočívající v míře ohrožení ochrany veřejného zájmu v případě nepřiznání odkladného účinku je nepoměrně vyšší než újma způsobená žalobci v případě jeho přiznání. Případné odložení účinků napadeného rozsudku přitom není v rozporu s veřejným zájmem.

[5] Žalobce se k návrhu na přiznání odkladného účinku nijak nevyjádřil.

[6] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost nemá odkladný účinek. NSS jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti NSS zjišťuje splnění zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. nepoměru újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly, a chybějícího rozporu s důležitým veřejným zájmem. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že přiznání odkladného účinku má mimořádný charakter a má být vyhrazeno pouze pro ojedinělé případy; soud jím totiž ještě před meritorním rozhodnutím prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí, jež je potřeba považovat za zákonné a věcně správné,

pokračování

dokud není zákonným postupem zrušeno (usnesení NSS ze dne 22. 12. 2003, č. j. 7 A 115/2002-67, č. 760/2006 Sb. NSS).

[7] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v posuzovaném případě jsou dány zákonné předpoklady přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[8] V případě stěžovatele-žalovaného nelze hovořit o subjektivních právech, která může výkon napadeného rozhodnutí ohrozit. Ve výjimečných případech nicméně může být odkladný účinek přiznán, bude-li to vyžadovat ochrana důležitého veřejného zájmu, „*jehož ohrožení bude v konkrétním případě představovat právě onu nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinku vznikne jiným osobám a jež nebude v rozporu s jiným veřejným zájmem*“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS). Žalovaný dostatečně tvrdil a osvědčil, v čem v posuzovaném případě újma a její intenzita spočívá.

[9] Stěžovatel v nyní řešené věci unesl břemeno tvrdit a osvědčit existenci takové újmy. Ta má spočívat v ohrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost a stíhat trestné činy, resp. v nevratné povaze tohoto ohrožení.

[10] Argumentace stěžovatele vychází z ustálené judikatury NSS v otázce přiznávání odkladného účinku v oblasti svobodného přístupu k informacím. Lze odkázat například na bod 6 usnesení NSS ze dne 27. 1. 2022, č. j. 10 As 542/2021-74, případně na následující závěry usnesení NSS ze dne 28. 6. 2023, č. j. 4 As 214/2023-19: „*Pokud by Nejvyšší správní soud vyřešil právní otázku ve prospěch stěžovatele, tj. napadený rozsudek městského soudu by zrušil, a tím zbavil povinný subjekt povinnosti poskytnout vyžádané informace, a přitom by nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek, šlo by u stěžovatele o úspěch v podstatě akademický, neboť informace by mezitím již byla poskytnuta. Přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti za této situace nemůže představovat újmu na právech žalobce nepoměrně větší, než jaká brozí stěžovateli. Odkladný účinek kasační stížnosti totiž znamená toliko dočasné odložení výkonu napadeného rozsudku do doby, než bude o kasační stížnosti s konečnou platností rozhodnuto. Jde tak ‚pouze‘ o případné odložení poskytnutí informace na pozdější dobu, která odpovídá délce řízení o kasační stížnosti. To nepředstavuje újmu natolik závažnou, že by převážila nad újmu způsobenou nezvratnými následky, které by nastaly v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správní soud ze dne 24. 7. 2019, č. j. 5 As 170/2019-18).*“

[11] K otázce absence rozporu s důležitým veřejným zájmem NSS rovněž přisvědčil stěžovateli v tom, že v nynější věci je nezbytné dát dočasně přednost ochraně jím tvrzeného veřejného zájmu, a to právě s ohledem na nevratné následky, které by nastaly v případě, pokud by účinky napadeného rozsudku nebyly odloženy. V případě sporu o to, zda měla či neměla být požadovaná informace poskytnuta, je namístě chránit tyto informace do doby, než kasační soud rozhodne o věci samé (srov. již citovanou judikaturu).

[12] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. návrhu stěžovatele vyhověl a kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

[13] Nejvyšší správní soud současně připomíná, že usnesení o přiznání odkladného účinku může i bez návrhu zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku

nebyly důvody nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 s. ř. s.). Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku je rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat rozhodnutí o věci samé (usnesení NSS ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. března 2025

Eva Šonková
předsedkyně senátu